

DE ZOEKER

DE ZOEKER

Simon Toyne

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2015 Simon Toyne
Oorspronkelijke titel: *Solomon Creed*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: twelph.com / © Claire Ward/HarperCollinsPublishers 2016
Omslagbeeld: © Tim Robinson/Archangel / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1490 6
NUR 305
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers , U.K.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘... al wat ik weet, is dat ik niets weet.’

SOCRATES

HOOFDSTUK 1

In het begin is er de weg – en ik, lopend over de weg.

Ik kan me niet herinneren wie ik ben, of waar ik vandaan kom, of hoe ik hier ben beland. Er is alleen de weg, en de woestijn die zich aan alle kanten eindeloos uitstrekt naar een verzengende hemel, en ik dus.

Angst welt in me op en mijn benen stappen stram door, drijven me voort door hete lucht alsof ze iets weten wat ik niet weet. Eigenlijk wil ik tegen ze zeggen dat ze rustiger aan moeten doen, maar zelfs in mijn verwarde toestand weet ik dat je niet tegen je benen praat, tenzij je gek bent, en ik geloof niet dat ik gek ben – dat geloof ik niet.

Ik tuur de glinsterende strook asfalt af, die stijgt en daalt over het golvende land en waarvan de rechte randen vervloeien in de intense woestijnhitte. Daardoor lijkt de weg onwerkelijk en onbetrouwbaar en wordt mijn angst nog groter. Ik heb het gevoel dat hier iets belangrijks moet worden gedaan, en dat ik hier ben om het te doen, maar ik kan me niet herinneren wat.

Ik probeer rustig te ademen, een diep weggestopte herinnering opgraving dat dit kalmerend hoort te werken, en vang verschillende geuren op in de droge woestijnlucht – het teerachtige sap van een gebroken tak van de creosootstruik, het zoete rottingsproces van gevallen cactusfruit, de dorre geur van agavepollen – stuk voor stuk zo duidelijk, zo herkenbaar, zo eigen. En uit de zaadjes van elk benoemd ding ontspruiten meer gegevens – Latijnse namen, geneeskrachtige eigenschappen, soortnamen, of het eetbaar of giftig is. Hetzelfde gebeurt wanneer ik naar links of rechts kijk; elk ding waar mijn blik op valt, roept nieuwe namen op en een nieuwe stortvloed aan feiten tot mijn hoofd ervan gonst. Ik ken de hele wereld, lijkt het, en toch weet ik niets van mezelf. Ik weet niet waar ik ben. Ik weet niet wat ik hier doe. Ik weet niet eens hoe ik heet.

Een windvlaag in mijn rug duwt me vooruit en brengt een nieuwe geur met zich mee, waardoor mijn angst omslaat in paniek. Het is rook, olie-

achtig en scherp, en daarmee dringt een half gevormde herinnering tot me door dat er iets afschuwelijks op de weg achter me ligt, iets waar ik bij uit de buurt moet zien te komen.

Ik begin te rennen, staar recht voor me uit, durf niet achterom te kijken. Het asfalt voelt hard en heet tegen mijn voetzolen. Ik kijk naar beneden en zie dat ik geen schoenen aanheb. Mijn voeten flitsen over de weg, mijn huid spierwit in het felle zonlicht. Ik steek mijn hand omhoog en ook die is wit, zo wit dat ik mijn ogen ertegen moet dichtknijpen. Ik voel dat mijn huid rood begint te worden in de felle zon en weet dat ik uit deze woestijn moet zien weg te komen, weg van de zon en het ding op de weg achter me. Ik richt me op een heuvel in de weg, met het gevoel dat ik veilig zal zijn als ik die bereik, dat de weg voor me dan duidelijker is.

Er staat een harde wind, die opnieuw de stank van rook meevoert en alle andere geuren als een giftige deken smoort. Mijn overhemd en de donkergrijze stof van mijn jasje beginnen kletsnat van het zweet te worden. Ik zou het eigenlijk uit moeten trekken om iets af te koelen, maar de dikkere stof beschermt me tegen de brandende zon, dus sla ik in plaats daarvan de kraag op en blijf rennen. De ene stap na de andere – vooruit en weg, vooruit en weg – waarbij ik mezelf vragen stel tussen de stappen door. Wie ben ik? Waar ben ik? Wat doe ik hier? Elke vraag herhaal ik totdat er iets begint te dagen in mijn lege hoofd. Een antwoord. Een naam.

‘James Coronado.’ Ik zeg het hijgend voordat hij me weer ontglipt en een pijnscheut door mijn linkerschouder schiet.

Mijn stem komt me vreemd voor, zacht en ongewoon en niet vertrouwd, maar de naam niet. Die herken ik en spreek ik opnieuw uit – James Coronado, James Coronado – keer op keer, in de hoop dat het mijn naam is en er daardoor meer bovenkomt uit mijn zwijgzame geheugen over wie ik ben. Maar hoe vaker ik hem uitspreek, hoe minder eigen hij wordt, totdat ik ervan overtuigd ben dat het niet mijn naam is. Het voelt of hij niet bij me hoort, maar toch ergens met me verbonden is, alsof ik deze man een belofte heb gedaan, een die ik moet nakomen.

Ik bereik de top van de heuvel en daar komt een ander stuk woestijn in zicht. In de verte zie ik een verkeersbord, en daarachter een stadje dat zich

als een donkere vlek over de lagergelegen uitlopers van een rode bergketen verspreidt.

Ik hef mijn hand op om mijn ogen af te schermen, zodat ik de naam van het plaatsje op het bord kan lezen, maar het is te ver weg, en de woorden trillen in de hitte. Er is drukte op de weg, helemaal aan de rand van het stadje.

Auto's. Die deze kant op komen. Rode en blauwe zwaailichten op hun dak.

Het geloei van sirenes vermengt zich met het geraas van de walmende wind, en ik voel me ingesloten tussen de twee. Ik kijk naar rechts en overweeg de weg te verlaten en de woestijn in te gaan. Een nieuwe geur bereikt me, die van ergens in de gortdroge wildernis naar me toe drijft, iets wat me bekender voorkomt dan al die andere geuren. Het is de geur van iets doods wat ergens buiten mijn blikveld ligt te rotten, door de zon geblakerd en een weëig zoete stank verspreidend, als een waarschuwing voor wat er met me zal gebeuren als ik buiten de weg ga ronddolen.

Sirenes vóór me, dood aan weerszijden, en achter me, ja wat?

Ik moet het weten.

Ik draai me om om te kijken waarvan ik ben weggerend, en de hele wereld staat in brand.

Een vliegtuig ligt in lichterlaaie in het midden van de weg, de vleugels vanaf de grond omhooggestoken als de gevouwen vleugels van een gigantisch brandend beest. Een grote ring van vuur eromheen die zich razendsnel verspreidt doordat vlammen van de ene plant naar de andere overslaan. Ze lekken langs de zijkanten van reuzencactussen, hun brandende zijtakken geheven ten teken van overgave, hun vruchtvlies dat sissend openbarst wanneer het water binnenin gaat koken en in wolkjes stoom explodeert.

Het is schitterend. Majestueus. Angstaanjagend.

De sirenes worden luider en de vlammen razen. Een van de vleugels beeft het, sleept een spoor van vlammen mee in zijn val en vult de lucht met het door merg en been gaande geluid van scheurend metaal. Hij landt met een klap op de grond, en een vuurkolom schiet de lucht in, omkrul-

lend als een tentakel die over de weg naar me lijkt te grijpen, steeds verder, om me terug te sleuren.

Ik wankel achteruit, draai me vliegensvlug om en zet het op een rennen.

HOOFDSTUK 2

Burgemeester Ernest Cassidy keek op van het droge graf en tuurde over de hoofden van de rouwende menigte. Hij had het rommelende geluid even duidelijk gevoeld als gehoord, als donder die vanuit de woestijn aan kwam rollen. Anderen moesten het ook hebben gevoeld. Hij zag een aantal van de in gebed gebogen hoofden draaien om een blik te werpen op de woestijn, die zich onder hen uitstreckte.

De begraafplaats lag hoog, op de flanken van de Chinchuca Mountains, die het stadje als een hoefijzer omringden. Vanuit de vallei steeg een hete wind op die de zwarte kleren van de rouwendenden liet wapperen en zand tegen de door de wind geschuurde kruizen op de oudere graven blies. Ze getuigden met genadeloze soberheid van het gewelddadige ontstaan van het stadje: WAGENMENNEN. GEDOOD DOOR APACHEN. 1881; CHINA MAE LING. ZELFMOORD. 1880; SUSAN GOATER. VERMOORD. 1884; JONGEN. LEEFTIJD 11 MAANDEN. OVERLEDEN DOOR VERWAARLOZING. 1882.

Vandaag werd er een nieuwe naam toegevoegd aan deze lijst van Margere Hein, en bijna het hele stadje was erbij aanwezig, hun bedrijfjes de hele ochtend gesloten zodat ze op deze historische begraafplaats de eerste begrafenis in meer dan zestig jaar konden bijwonen. Het was het minste wat ze konden doen onder de gegeven omstandigheden – het allerminste. De toekomst van hun stadje werd vandaag veiliggesteld, net als aan het ruige eind van de negentiende eeuw, toen de slachtoffers van moord, ophanging, onthoofding en de veroordeelden hier als eersten werden begraven.

Toen de donder vervaagde, daalde de rust weer over de menigte neer, en burgemeester Cassidy, die vandaag zijn predikantenhoed droeg, gooide een handvol gruis in het droge graf. Het kletterde neer op het deksel van de eenvoudige, ouderwetse vurenhouten kist op de bodem – een aardige geste, welbeschouwd – waarna hij de plechtige dienst vervolgde.

‘Want van stof zijt gij,’ zei hij met gedempte en eerbiedige stem die hij

speciaal bewaarde voor dit soort gelegenheden, ‘en tot stof zult gij wederkeren. Amen.’

Rondom werd ‘amen’ gepreveld, waarna een winderige minuut stilte werd gehouden. Hij wierp een tersluikse blik op de weduwe, die heel dicht bij de rand van haar mans graf stond als een zelfmoordenaar op de rand van een klif. Haar haar en ogen glansden in het zonlicht, een dieper zwart dan de in de wind wapperende kleren om haar heen. Ze was zo mooi in haar verdriet – mooi en jong. Ze had intens van haar man gehouden, dat wist hij, en die wetenschap maakte het extra tragisch. Maar dat ze jong was, betekende dat ze nog tijd genoeg had om eroverheen te komen, en dat verlichtte de tragedie enigszins. Ze zou het stadje verlaten en ergens anders opnieuw beginnen. En er waren geen kinderen; dat had ook een positieve kant, geen fysieke banden waardoor ze aan deze plek gebonden was, geen gezicht dat trekken van het zijne had en haar zou doen denken aan haar verloren geliefde wanneer ze het in een bepaald licht zag. Soms was het een zegen om geen kinderen te hebben. Soms.

Er ontstond beweging in de menigte, en toen hij opkeek, zag hij dat de politiecommissaris zijn pet op zijn kortgeknipte, peper-en-zoutkleurige hoofd plantte en snel naar de uitgang verdween. Burgemeester Cassidy keek achterom naar de woestijn en zag waarom.

Een kolom zwarte rook steeg op van de hoofdweg naar en van het stadje. Het was geen donder of ophanden zijnde regenbui wat hij had gehoord; het was meer narigheid.

HOOFDSTUK 3

Zo snel als maar mogelijk was zonder een stofwolk op te werpen over de andere rouwenden reed commissaris Morgan weg van de begraafplaats, waarna ook de rest zich naar hun auto's haastte.

Hij had het rommelende geluid ook gehoord en had meteen geweten dat het geen donder was. Het was een geluid dat hem terugbracht naar een tijd waarin hij een ander uniform had gedragen en artillerievuur had zien opflitsen in de nacht, terwijl bommen een onbekende stad in een andere woestijn platgooiden. Het was het geluid van iets groots wat tegen de grond stortte, en het bezorgde hem een droge mond.

Hij reed plankgas heuvelafwaarts en drukte op de communicatieknop op het stuur om de radio aan te zetten. 'Morgan hier. Ik rij noordwaarts op Eldridge op weg naar een vermoedelijke brand ongeveer vijf kilometer buiten de bebouwde kom. Heeft iemand anders het gemeld?'

Met een klap en gierende banden draaide zijn pick-up de hoofdweg op, vervolgens kwam de stem van Rollins, de dienstdoende agent op de meldkamer, krakend terug. 'Begrepen, baas. We kregen een telefoontje van Ellie van de Tucker-ranch, zei dat ze een explosie hoorde in het zuidwesten. Er zijn vijf eenheden uitgerukt: twee brandweerwagens, een auto van de verkeerspolitie, een ambulance uit County en nog eentje onderweg uit de King. Zes eenheden, met u erbij.'

Morgan wierp een blik in zijn achteruitkijkspiegel, zag zwaailichten op de weg achter hem. Toen keek hij weer voor zich uit, naar de rookkolom die veel sneller uitdijde dan zijn auto kon rijden. 'We hebben er meer nodig,' zei hij.

'Wat is het, baas?'

Morgan bestudeerde de muur van rook. 'Nou, ik ben er nog niet, maar de rook stijgt snel en hoog op, dus moet het vuur met behoorlijk wat hitte gepaard gaan, brandstof hoogstwaarschijnlijk. Er was immers ook een explosie.'

'Ja, die heb ik gehoord.'

‘Die hoorde je op kantoor?’

‘Ja, *sir*. Voelde het ook.’

Rollins was bijna twee kilometer verder weg dan waar hij was geweest. Flinke explosie dus. ‘Kun je het al zien?’ Morgan luisterde naar radiostilte en zag voor zich hoe Rollins achterover in zijn stoel hing om een blik te werpen uit het smalle raampje van de meldkamer.

‘Ja, duidelijk.’

‘Wel, het komt jouw kant op, dus is er werk aan de winkel. Bel het vliegveld, laat het blusvliegtuig opstijgen. We moeten dit de kop indrukken voordat het uit de hand loopt.’

‘Komt voor mekaar, baas.’

Morgan klikte de radio uit en leunde naar voren. De rookkolom was enkele tientallen meters hoog en steeg steeds verder. Inmiddels was hij dichterbij, zo dichtbij dat hij telkens wanneer hij over een heuveltop reed, iets kon zien branden in het midden van het vuur. Daar was hij zo op gefixeerd, omdat hij met eigen ogen wilde zien wat hij al wist dat het moest zijn, dat hij de man die midden over de weg rende, niet opmerkte tot hij hem bijna op de motorkap had.

Zijn reactie was een pure paniekreflex. Hij gooide het stuur om naar rechts en zette zich schrap voor een klap die niet kwam, gaf het stuur vervolgens een ruk naar links. De achterwielen belandden in de zanderige berm, waardoor de auto begon te slippen. Hij trapte op de rem om de wielen te blokkeren, daarna op het gas om ze wat grip te geven. Nu was hij in een volledige zijwaartse slip geraakt, met spinnende wielen die zand opwierpen. Opnieuw trapte hij op de rem en trok uit alle macht aan het stuur, stuurde tegen de helling op tot hij een struik of zo raakte, waardoor de pick-up in één klap tot stilstand kwam en hij met zijn hoofd tegen de voorruit sloeg.

Een ogenblik bleef hij roerloos zitten, handen op het stuur, hart bonkend in zijn ribbenkast, zo hard dat hij het kon horen boven het geraas van de brandende woestijn en het neerkletterende gruis op de voorruit uit. De eerste brandweerwagen denderde voorbij, liet meer gruis op hem neerregenen, en het gekraak van de radio vulde de auto. ‘Baas? Bent u er, baas?’

Hij ademde diep in, drukte op de communicatieknop. ‘Ja, Rollins, ik ben er.’

‘Hoe ziet het eruit?’

De tweede brandweerwagen scheurde langs, en hij volgde met zijn ogen zijn route naar de muur van vlammen, naar het brandende verwrongen vliegtuig ermiddenin. ‘Als het einde van de wereld,’ mompelde hij.

Hij wierp een blik op de weg en was lichtelijk verbaasd de rennende man daar te zien, die opstond van de plek waar hij zich tegen de grond had goegoid. Hij zag er vreemd uit, zonderling, met haar even wit als zijn huid.

Morgan kende alle verhalen over deze weg, die was aangelegd over het oude huifkarrenspoor en waar het zogenaamd spookte. Mensen hadden hier van alles gezien, vooral ’s nachts, wanneer de kou tegen de grond sloeg en nevelslierten vormde die niet alleen de lichtbundels van koplampen binnendreven, maar ook de fantasie van mensen. Hij had meldingen gehad die varieerden van dolende paarden tot huifkarren die een halve meter boven de grond zweefden en alles ertussenin. Maar tot nu toe had hijzelf nog nooit iets gezien.

‘Baas? Bent u er nog, baas?’

Op slag had Morgan zijn aandacht er weer bij, zijn blik nog steeds gericht op de vreemdeling. ‘Ja, ik ben er. Hoe zit het met die blusvliegtuigen?’

‘Dat van het vliegveld is onderweg, en mogelijk komen er nog twee vanuit Tucson. Ze doen een beetje moeilijk, maar ik ben ermee bezig. Als ze groen licht krijgen, moeten ze er over twintig minuten zijn.’

Morgan knikte maar zei niets. Over twintig minuten zou de omvang van de brand twee tot drie keer zo groot zijn. Meer sirenes kwamen loeiend dichterbij, alles wat het stadje kon mobiliseren, maar het was lang niet genoeg.

‘Roep zo veel mogelijk hulptroepen op,’ zei hij. ‘We hebben wegversperringen nodig op alle in- en uitgaande wegen. Ik wil niemand in de buurt van deze ramp zien, en we moeten ook brandgangen aanleggen. Iedereen met een auto en een schop moet zich melden bij het plaatsnaambord als ze willen dat dit stadje er tegen zonsondergang nog is.’

Hij verbrak de verbinding, waarna hij in zijn zak grabbelde naar zijn telefoon. Daarop zocht hij een contact en opende een nieuw bericht. Zijn vingers trilden terwijl hij typte: Wegwezen. Begrafenis voortijdig afgelopen. Iets gevonden?

Hij verzond het bericht en keek toen weer naar de vreemdeling. Die stond naar het vuur te staren met een eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht. Morgan stak zijn telefoon omhoog, maakte een foto en bestudeerde die. De man leek licht te geven te midden van al het stof. Het deed hem denken aan de afbeeldingen die hij had gezien in de boeken en op de websites over de geesten die hier rondwaarden. Alleen kwamen die allemaal nep op hem over. Hier was niets nep aan. Daar stond hij, in levenden lijve, te staren naar het neergestorte vliegtuig met lichtgrijze ogen als de kleur van steen. In het vuur te staren.

De telefoon zoemde in zijn hand. Een antwoord: Niks. Ben al weg.

Godverdomme. Niks ging goed vandaag. Geen moeder.

Hij greep zijn pet en opende de deur naar het geraas van het vuur en de hitte van de woestijn, precies op het moment dat de bleke man zich omdraaide en begon te rennen.

HOOFDSTUK 4

Ik staar recht in de vuurzee en heb het gevoel alsof die naar me terugstaart. Maar dat bestaat niet. Dat weet ik. De lucht wervelt en brult en raast om me heen alsof de wereld het uitschreeuwt van de pijn.

De eerste brandweerwagen stopt aan de rand van de vlammenzee en mensen rennen eruit, trekken een slang uit zijn buik alsof ze ingewanden uit een of ander beest rukken bij wijze van offer aan een brandende god. Ze lijken zo nietig, en het vuur is zo groot. De wind wakkert de vlammen aan, en het vuur raast naar voren over de weg, naar de mannen, naar mij. Angst laait in me op, en ik draai me om om weg te rennen en bots bijna tegen een vrouw in een donkerblauw uniform op, die over de weg aan komt lopen.

‘Gaat het, *sir?*’ vraagt ze, haar ogen vriendelijk en bezorgd.

Ik wil haar vasthouden en me door haar laten vasthouden, maar mijn angst voor het vuur is te groot, net als mijn aandrang om eraan te ontsnappen. Ik ontwijk haar en ren door, zo tegen een man op in eenzelfde uniform.

Hij grijpt mijn arm en ik probeer me los te rukken, maar dat lukt niet. Hij is te sterk, en dat verbaast me, alsof ik niet gewend ben om het onder-spit te delven.

‘Ik moet hier weg,’ zeg ik met die zachte, onbekende stem van me, en ik werp een blik over mijn schouder naar de vlammen die door de wind dichterbij worden geblazen.

‘U bent nu veilig, *sir,*’ zegt hij met een professionele kalmte die mij alleen maar nog angstiger maakt. Hoe weet hij of ik veilig ben, hoe kan hij dat in godsnaam weten?

Ik kijk langs hem heen naar het stadje en het bord, maar er staat een ambulance geparkeerd die mijn zicht erop belemmert, en ook dit maakt me angstig. ‘Ik moet hier weg zien te komen,’ zeg ik, mijn arm wegtrek-kend, in een poging het tot hem te laten doordringen. ‘Ik denk dat die brand door mij is ontstaan.’

Hij knikt alsof hij het snapt, maar ik zie ook zijn andere hand omhoogkomen om me vast te grijpen, en die pak ik, en ik trek er hard aan, terwijl ik tegelijkertijd met mijn been zijn voeten onder hem vandaan trap en me wegdraai, zodat hij op de grond valt. De manoeuvre is even vanzelfsprekend als ademen en even vloeiend als een geperfectioneerde danspas. Kennelijk hebben mijn spieren nog wel een geheugen. Ik kijk neer op zijn geschokte gezicht. ‘Sorry, Lawrence,’ zeg ik, hem aansprekend bij de naam op zijn badge, waarna ik me omdraai om verder te rennen – naar het stadje en weg van het vuur. Precies één stap weet ik te zetten, voordat zijn hand mijn been grijpt, zijn sterke vingers zich als een bankschroef om mijn enkel sluiten.

Ik wankel, hervind mijn evenwicht, draai me om en til mijn voet op. Ik wil hem niet schoppen, maar dat zal ik wel doen, ik zal hem desnoods recht in zijn gezicht trappen als hij me daardoor loslaat. De gedachte hem met mijn hiel vol op zijn neus te raken, zijn huid open te splijten en bloed te laten vloeien, geeft me een gevoel alsof er warme lucht door me heen stroomt. Het is een lekker gevoel, en het verontrust me evenzeer als mijn vertrouwdheid met de geur van de dood van zojuist. Ik probeer me op iets anders te concentreren, probeer niet naar mijn instinct te luisteren en niet uit te halen met mijn voet, en in dat moment van aarzeling word ik keihard geraakt door iets groots en stevigs, waardoor mijn been uit de greep van de man schiet.

Ik sla tegen de grond, en in mijn schedel explodeert een witte lichtflits wanneer mijn hoofd tegen het asfalt slaat. Dit maakt me woedend. Ik vecht om me los te wurmen van degene die me tackelde. Hete adem blaast tegen mijn wang, en ik ruik oude koffie en het beginstadium van tandbederf. Ik draai mijn hoofd en zie het gezicht van de politieagent die me bijna aanreed.

‘Rustig aan,’ zegt hij, me met zijn gewicht tegen de grond drukkend. ‘Ze proberen je alleen maar te helpen.’

Maar dat doen ze niet. Als ze me wilden helpen, zouden ze me laten gaan.

In een koel berekenend deel van mijn hoofd weet ik dat ik mijn tanden zou kunnen gebruiken om zijn wang of neus open te rijten, hem met zo-

veel geweld te lijf zou kunnen gaan dat hij liever van mij bevrijd zou zijn dan ik van hem. Ik ben tegelijkertijd gefascineerd, geschokt en opgewonden bij dit idee, dit besef dat ik in staat ben mezelf te bevrijden, maar dat iets me ervan weerhoudt, iets binnen in me.

Meer handen grijpen me beet en drukken me hard tegen de grond. Ik voel een steek in mijn arm alsof een groot insect me heeft gestoken. Een vrouwelijke verpleegkundige zit nu op haar hurken naast me, haar aandacht gericht op de injectienaald in mijn arm.

‘Oneerlijke strijd,’ probeer ik te zeggen, maar ik murmel al tegen de tijd dat ik bij het laatste woord ben.

Alles om me heen begint vloeibaar te worden, en ik voel dat ik slap word. Een hand wordt om mijn hoofd gelegd en laat het zachtjes op de grond zakken. Ik probeer ertegen te vechten, uit alle macht mijn ogen open te houden. In de verte kan ik het stadje zien, omkaderd door de weg en de lucht. Ik wil tegen hen allemaal zeggen dat ze moeten opschieten, dat het vuur eraan komt en ze zich uit de voeten moeten maken, maar mijn mond werkt niet meer. Mijn blikveld vernauwt zich, zwart aan de randen, een steeds kleiner lichtcirkeltje in het midden, alsof ik achterover in een diepe put val. Nu kan ik langs de achterkant van de ambulance het bord zien, de woorden erop zijn ook zichtbaar. Ik lees ze in de daar nog heldere lucht, het laatste wat ik zie voordat mijn ogen dichtgaan en alles om me heen zwart wordt: WELKOM IN REDEMPTION.

HOOFDSTUK 5

Mulcahy leunde tegen de jeep en staarde naar de hoekige lijnen van vleugels achter het hek van metaaldraad. Vanwaar hij stond kon hij een B-52 bommenwerper uit de Vietnamoorlog zien met meer dan dertig missies op zijn romp, een bommenwerper uit de Tweede Wereldoorlog, een zwaar transportvliegtuig dat wel iets weg had van een walvis, en een squadron gestroomlijnde, dodelijk ogende straaljagers met diverse symbolen van diverse landen erop geschilderd, waaronder een MiG met een Sovjetster op de zijkant en twee kleinere sterren onder de cockpitraampjes die stonden voor uitgeschakelde tegenstanders.

Achter de rij oorlogsvliegtuigen liep een start- en landingsbaan naar het hart van de woestijn, waarboven de lucht trilde van de hitte. In het noorden cirkelden een paar buizerds boven iets wat dood of stervende was in de woestijn; behalve dat was er niets, niet eens een wolkje, hoewel hij een poosje geleden onweer had gehoord. Een regenbuitje zou lekker zijn. God, wat hadden ze dat nodig.

Hij keek op zijn horloge.

Te laat.

Zweet begon te prikkelen en kriebelen in zijn haar en op zijn rug onder zijn shirt nu de drukkende hitte van de dag vat op hem kreeg. De zilverkleurige Grand Cherokee waartegen hij leunde, had donkergetinte ramen, koele lederen bekleding en een vette airco die gekoelde lucht liet circuleren op een constante achttien graden. Hij kon het systeem horen gonzen boven de stationair draaiende motor uit. Toch stond hij liever buiten in de woestijnhitte dan in de auto te zitten met de twee debielen voor wie hij als babysit moest fungeren en te luisteren naar hun stompzinnige gewauwel.

Hé, man, hoeveel nazi's denk je dat die kist heeft omgelegd?

Hoeveel spleetogen denk je dat die in de as heeft gelegd?

Om een of andere reden gingen ze ervan uit dat Mulcahy ex-militair

was, waarmee hij in hun opgefokte, door drugs aangetaste breinen ook een expert was in elke oorlog die ooit was uitgevochten en het materieel dat ze daarvoor hadden ingezet. Hij had hun verteld, diverse malen, dat hij in geen enkele tak van het leger had gediend en dus evenveel over oorlogsvliegtuigen wist als zij, maar ze gingen maar door met hun eindeloze vragen en gefantaseerde slachtofferaantallen.

Opnieuw keek hij op zijn horloge.

Als het pakket eenmaal was afgeleverd op de afgesproken locatie, kon hij weggrijden, een lange, koude douche nemen en de dag van zich afspoelen. Naast hem zoemde een raampje open, en superkoude lucht stroomde naar buiten.

‘Waar is het vliegtuig, man?’ Het was Javier, de kleinere, irritantste van de twee mannen en een verre bloedverwant van Papa Tío, de grote baas aan Mexicaanse zijde.

‘Niet hier,’ antwoordde Mulcahy.

‘Grapjas, vertel me iets wat ik niet weet.’

‘Zou niet weten waar ik moest beginnen.’

‘Wat?’

Mulcahy deed een stap bij de jeep vandaan en rekte zich uit tot hij de wervels in zijn ruggengraat voelde knappen. ‘Maak je niet druk,’ zei hij. ‘Als het foute boel was, had ik wel een bericht gekregen.’

Javier dacht even na en knikte toen. Hij had iets van de branie van de baas geërfd, maar geen greintje van zijn sluwheid, voor zover Mulcahy kon nagaan. Ook had hij de familietrekken meegekregen, wat beroerd was, want door de combinatie van zijn gedrongen postuur, vette, pokdali-ge huid en vlezige lippen had hij meer weg van een pad in jeans en T-shirt dan van een man.

‘Doe het raam dicht, man, die hitte is niet te harden.’ Dat was Carlos, debiel nummer twee, geen bloedverwant voor zover hij wist, maar kennelijk goed genoeg bevonden door het kartel om zomaar mee te mogen.

‘Ik ben in gesprek,’ grauwde Javier. ‘Dat raam gaat pas dicht wanneer ik zover ben.’

Mulcahy wendde zich af en staaarde omhoog naar de lege hemel.

‘Naar wat voor soort vliegtuig kijken we uit? Is het zo’n vette atoombommenwerper? Man, dat zou een cool vluchtje zijn.’

Mulcahy overwoog even geen antwoord te geven, maar dit was het enige brokje informatie over vliegtuigen dat hem wel bekend was, omdat het in de instructies had gestaan. Trouwens, hoe langer hij met Javier praatte, hoe langer het raam open zou blijven, waardoor koude lucht naar buiten en hete lucht naar binnen zou stromen.

‘Het is een Beechcraft,’ zei hij.

‘Wat is dat?’

‘Een oud vliegtuig, neem ik aan.’

‘Wat, een privéjet of zo?’

‘Propellers, denk ik.’

Javier tuitte zijn prutlippen en knikte. ‘Klinkt toch best cool. Toen ik moest vluchten, glipte ik de rivier over op een of andere gammele boot in het holst van de nacht.’

‘Je bent hier toch gekomen?’

‘Dat wel, ja.’

‘Nou, daar gaat het om.’ Mulcahy boog naar voren. Er was een donkere vlek verschenen in de lucht boven een van de hogere puinbergen aan de andere kant van het vliegveld. ‘Maakt niet uit hoe je hier bent gekomen, zolang het je maar gelukt is.’

De vlek werd donkerder en veranderde in een kolom van zwarte rook, die snel en walmend opsteeg. Hij hoorde het vage geluid van sirenes in de verte. Toen begon Mulcahy’s telefoon te zoemen in zijn broekzak.